

Пріоритети регіонального розвитку базуються на комплексі управлінських заходів, які включають механізм державної, галузевої та регіональної політики; управлінські технології прогнозування та планування; сучасні стандарти соціального та економічного життя суспільства.

Список використаних джерел:

1. Гавриленко Т. В. *Особливості трансформаційних процесів в Україні. Формування ринкових відносин в Україні : Збірник наукових праць. 2017/2. № 9. С. 30-33.*
2. Гражевська Н. І. *Еволюція сучасних економічних систем : навч. посібник; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ : Знання, 2011. 287 с.*
3. Єрохін С. А. *Структурна трансформація національної економіки (теоретико-методологічний аспект). Київ : Вид-во «Світ знань», 2012. 528 с.*
4. Чернюк Л. Г. *Трансформаційні процеси в економіці України та її регіонах: проблеми та перспективи. Збірник наукових праць ВНАУ. Серія: Економічні науки. 2018. № 1 (48). С.252-256.*

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ КОНТРАКТНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ СУБ'ЄКТІВ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ

Ткач О.В., д-р екон. наук, професор

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

Успішне проведення підприємствами та організаціями зовнішньоекономічної діяльності є один із складових елементів успіху держави на зовнішніх ринках. Це отримує своє відображення як у торговому балансі так і фінансовому рахунку зведеного платіжного балансу, забезпечує стабільне надходження валютних цінностей, поціновування вітчизняної валюти та просування економічних та політичних інтересів Держави у світовому економічному просторі. Економічний простір являє собою сукупність трудових, фінансових, виробничих та інших економічних інститутів на певній території [1, с. 5]. В свою чергу просторовий розвиток – це забезпечення органами самоврядування, регіональними та державними суб'єктами управління ефективної взаємодії та раціонального сполучення соціальних, економічних та екологічних елементів простору життєдіяльності людей для повного та доступного задоволення різноманітних потреб всіх верств населення.

Всі матеріально-речові об'єкти та явища представляють собою складові частини геопростору як трьохвимірного утворення. Його специфічність пов'язана з одночасною наявністю якостей перервності та безперервності. Володіючи своїм власним простором, кожний об'єкт виконує певні функції у формуванні поля та впливає на інші оточуючі об'єкти [1, с. 6].

Такий підхід використовується як для окремих регіонів різного ієрархічного рівня, так і до окремих суб'єктів господарювання, в тому числі і суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності.

При проведенні зовнішньоекономічної діяльності підприємства та організації учасники керуються певними правилами та нормами, що регламентують права та обов'язки сторін. В кінцевому результаті успішне дотримання вищезгаданих умов, як результат, приносить учасникам міжнародного торговельного обміну ефективні результати своєї діяльності.

В працях вітчизняних науковців зовнішньоекономічний контракт розглядається як документ, що представляє собою оформлену угоду двох або більше суб'єктів зовнішньоекономічної та їхніх іноземних контрагентів, спрямованої на встановлення, зміну або припинення їхніх взаємних прав і обов'язків у міжнародній торговельній діяльності [2, с. 362].

Сьогодні невідповідність та суперечливість внутрішнього українського законодавства щодо норм міжнародного права, міжнародних звичаїв, які стосуються міжнародного торговельного обміну стає вагомою перешкодою на шляху не тільки успішного проведення підприємствами України своєї міжнародної торговельної діяльності, але негативно впливає на конкурентні переваги українського бізнесу в глобальному середовищі, а також зводить до нуля шанси українських підприємств отримати перемогу в арбітражних процедурах, за умови, якщо останні мають місце поза територією України.

Під уніфікацією в галузі міжнародної торгівлі мається на увазі створення загальних матеріально-правових норм в національних правових системах шляхом укладання міжнародних договорів, дякуючи чому знімається необхідність в застосуванні так званого колізійного методу в даній сфері.

Для успішного проведення зовнішньоекономічної діяльності сторонам міжнародного контракту слід звернути увагу, що Віденська конвенція не має чіткого визначення договору купівлі-продажу, але згідно статті 3, договори на поставку товарів, які належать виготовленню або виробництву, рахуються договорами купівлі-продажу, якщо сторона, яка замовляє товари, бере на себе зобов'язання поставити суттєву частину матеріалів, що необхідні для виготовлення або виробництва таких товарів [3].

Конвенція регулює тільки укладання договору купівлі-продажу товарів і ті права і обов'язки продавця і покупця, які виникають з такого договору.

Разом з тим Конвенція не застосовується до продажу:

- а) товарів, які придбані для особистого, сімейного, домашнього використання;
- б) з аукціону;
- в) фондових цінних паперів, обігових цінних паперів, грошей;
- г) суден водного та повітряного транспорту;
- д) електроенергії.

З вищенаведеного слідує, що Віденська конвенція застосовується тільки по відношенню до матеріальних речей. В той же час виключення, які мають місце обумовлені тим, що до них застосовуються норми внутрішнього державного права.

У відповідності до статті 4, Конвенція не торкається дійсності самого контракту, або будь-якого з його положень, а також будь-якого звичаю, а також наслідків, які може мати контракт по відношенню права власності на проданий

товар, також Конвенція залишає в сфері національного законодавства питання, які відносяться до прав кредитора та прав споживачів.

Слід зазначити і той факт, що для успішного проведення зовнішньоторговельних операцій та поступової інтеграції господарського комплексу України в світове співтовариство слід зменшити вплив державних органів, комерційних банків та інших державних установ на характер, структуру чи процес виконання міжнародних договорів.

Список використаних джерел:

1. Павліха Н.В. *Управління сталим розвитком просторових систем: теорія, методологія, досвід: монографія*. Луцьк, 2006. 380 с.

2. Багрова І.В., Редіна Н.І., Власик В.Є., Гетьман О.О. *Зовнішньоекономічна діяльність підприємств: підручник / за ред. І.В. Багрової*. Київ: Центр навчальної літератури, 2004. 580 с.

3. Венская конвенция ООН 1980 г. URL:<http://www.cisg.ru/tekst-venskoj-konvencii-polnostyu.php>.

МІСЦЕВИЙ РОЗВИТОК ОЛЬШАНСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ

Тищенко С.І., канд. пед. наук, доцент,
Федоренко Т.В., здобувачка вищої освіти ступеня доктора філософії
Миколаївський національний аграрний університет

Місцевий розвиток – це процес, який ґрунтується на ендогенних та/або екзогенних факторах.

Ольшанська селищна рада утворена відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» рішенням дванадцятої сесії селищної ради сьомого скликання від 25 серпня 2016 року №1 «Про добровільне об'єднання територіальних громад». До складу громади увійшли наступні населені пункти: смт. Ольшанське, селище Ясна Зоря, села Тернувате, Сапетня і Трихати. Адміністративний центр – смт. Ольшанське

Незважаючи на наявність креативних підходів у місцевому розвитку громади, у ході дослідження нами визначені основні проблеми місцевого економічного розвитку Ольшанської територіальної громади:

1. Відсутність належної комунікації між органами місцевого самоврядування і місцевим бізнесом.

2. Складність для громади забезпечити належні пропозиції для бізнесу через нестачу кваліфікованих фахівців, відсутність належної інфраструктури, обмежені ресурси.

3. Проблеми інституційного забезпечення місцевого розвитку (інститути місцевого/регіонального розвитку існують, але їхня діяльність не координується; вони неефективно використовують наявні ресурси, формально співпрацюють із громадою).